(గత సంచిక తరువాయి)

విశాఖపట్నంలో అది కొత్తగా కట్టిన కాలనీ. యూనివర్శిటీ బిల్డింగ్స్‌కి దగ్గర్లో వున్నది. ఇళ్ళు దూర దూరంగా వున్నాయి. అన్నీ ఒకేరకమైన ఇళ్ళు. నిలువుగానూ, అడ్డంగానూ రోడ్లు. నెంబర్లు స్పష్టంగా ప్రతి యింటిగేటుమీదా వ్రాసి వున్నాయి. వై.జి.శర్మ అనే బోర్డుకూడా వుంది. రాజు క్రిజ్లర్ కారు ఆ యింటిముందు ఆపాడు.

గేటు తెరిచేవుంది. వీధి తలుపు మూసివుంది. రాజు బజర్ నొక్కాడు. ఎవరూ పలకేదు. తలుపు తియ్యలేదు. తట్టాడు. అప్పటికీ ఎవరూ వచ్చి తలుపు తియ్యలేదు. యుగంధర్ తలుపు తోశాడు. తెరుచుకున్నది. అది హాలు. హాల్లో పిల్లల ఆటవస్తువులు అడ్డదిడ్డంగా పడివున్నాయి. సోఫాలు, నేలమిద తివాసీ, గదిలో ఒక మూలగా బల్ల.. బల్లమీద టెలిఫోన్.

"శర్మగారూ!" పిలిచాడు యుగంధర్.

యుగంధర్ పిలుపుకి జవాబుగా టెలిఫోన్ మ్రోగింది. మ్రోగుతూనే వుంది. లోపలినించి ఎవరయినా వచ్చి రిసీవర్ తీస్తారేమోనని యుగంధర్ మూడు నిముషాలు తలుపుకి బయటే నిలబడ్డాడు.

ఎవరూ లోపల్నించి రాలేదు. యుగంధర్ వెళ్ళి రిసీవర్ తీసుకున్నాడు.

"హల్లో యుగంధర్" ఆ మాటలు వినపడగానే అంతటి ధీశాలి, భయమనేది ఎన్నడూ తెలియని యుగంధర్‌కి వెన్నులో చలి పుట్టుకు వచ్చింది.

"వై.జి.శర్మ శవం పడకగదిలో వుంది. శర్మగారి భార్య సుమిత్ర, పిల్లలు యిద్దరితో ఆమె తల్లిదండ్రుల యింటికి వెళ్ళింది తండ్రికి జబ్బుగా వుందని కబురు రాగానే. బహుశా ఇంకో పదినిముషాలలో తిరిగివస్తుంది. ఆమెని ఓదార్చడం మీవంతు" క్లిక్‌మన్నది టెలిఫోన్.

యుగంధర్ రిసీవర్ పెట్టేశాడు. పడకగది తలుపువైపు చూస్తూ నిలుచున్నాడు ఒక నిముషం. తలుపు వేసివుంది. తలుపు తెరిస్తే ఏం కనిపిస్తుందో తెలుసు. అయినా తప్పదు. పడకగది తలుపు తోశాడు. తెరుచుకుంది. పడకగది మధ్య మంచం మీద పడుకున్నాడు వై.జి.శర్మ. ప్రాణం లేదని చూస్తూనే తెలిసింది. ఛాతీమీద యింకా ఎర్రగా వున్న రక్తం.

"పిస్తోలుతో కాల్చి చంపబడ్డాడు" అన్నాడు రాజు.

యుగంధర్ తలవూపాడు. అంతలో హాల్లో అలికిడి అయింది. పిల్లల మాటలు వినిపించాయి. "అంతా మోసం. ఎవడో వెధవ అల్లరికి" ఆగిపోయింది సుమిత్ర. ఎవరో కొత్తవాళ్ళు యిద్దరు హాల్లో, తమ పడకగది తలుపు దగ్గిర వుండడం చూసి "ఎవరు మీరు?" అడిగింది ధైర్యం తెచ్చుకుని. రాజు చటుక్కున పడకగది తలుపు మూసేశాడు.

"నాన్నా! నాన్నా! తాతయ్య మమ్మల్ని రేపు ఆదివారం సినిమాకి" అంటున్నాడు శర్మ పన్నెండేళ్ళ కొడుకు.

"ఉష్! అరవకండి. చెప్పండి ఎవరు మీరు?" మళ్ళీ అడిగింది ఆమె.

ఎనిమిదేళ్ళ అమ్మాయి - శర్మ కూతురు తల్లివెనక నక్కి నిలుచున్నది.

ఈమెకి ఎలా చెప్పడం. ఈ పిల్లలకి ఎలా చెప్పడం. ఏ పాపమూ చెయ్యని ఏమీ తెలియని యీ తల్లీ బిడ్డల గుండెలు బద్దలయ్యే వార్త తన నోటవెంట ఎలా చెప్పడం? యుగంధర్ గుండె ఎవరో పట్టి నలుపుతున్నట్లయింది. అపరాధపరిశోధన అనేది వృత్తిగా ఎందుకు తీసుకున్నానా అనే చింత మొట్టమొదటిసారిగా కలిగింది.

యుగంధరూ, రాజూ తన ప్రశ్నలకి జవాబులు చెప్పకపోయేసరికి ఆమెకి భయం వేసింది. వాళ్ళు దొంగలు అయివుండాలి అనుకుని అరవబోయింది.

"భయపడకండి. మేము దొంగలం కాము" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఎవరు మీరు?"

"నా పేరు యుగంధర్, నా అసిస్టెంట్ రాజు."

"ఎక్కడినించి వచ్చారు? మా వారు ఏమయ్యారు? మా పడకగది దగ్గిర ఏం చేస్తున్నారు?" ధైర్యం వచ్చింది ఆమెకి. ప్రశ్నల వర్షం కురిపిస్తోంది.

"మద్రాసు నించి వచ్చాము. రిజిస్ట్రారు కృష్ణమూర్తిగారు పంపిస్తే వచ్చాము. తలుపు దగ్గరిగా వేసి వుంది. కాలింగ్‌బెల్ నొక్కితే ఎవరూ పలకలేదు. తలుపు తోస్తే తెరుచుకుంది. లోపలికి వచ్చి"

"వచ్చి?" అడిగింది.

"మీవారికోసం"

"మావారు ఏరి? మా పడకగదికి అడ్డంగా నిలబడ్డారేం?" అంటూ పడకగది తలువైపు వెళ్ళింది.

"అమ్మా! సుమిత్రాదేవీ మీవారు ఏమయ్యారో, ఎక్కడున్నారో అదంతా సావకాశంగా మనం మాట్లాడుకోవచ్చు. మీతో కొన్ని విషయాలు నేను విడిగా మాట్లాడాలి. ముందు మా కారులో వెళ్ళి పిల్లల్ని మీ నాన్నగారి యింట్లో దింపి రండి" అన్నాడు యుగంధర్.

ఆమెకి అనుమానం యింకా ఎక్కువయింది. ఇంకోవైపు భయం.

"ఎందుకు పిల్లల్ని మా నాన్నయింట్లో దింపాలి? ఏమిటిది? ఏం జరిగింది చెప్పండి. ఆ తలుపుకి అడ్డం లేవండి" అన్నది.

"ఐ యాం వెరీ సారీ. ఇక నిజం చెప్పక తప్పదు. సుమిత్రాదేవిగారూ నేను డిటెక్టివ్‌ని మీ వారితో మాట్లాడడానికి వచ్చాను. చెప్పానుగా తలుపు తెరిచి వున్న విషయం."

"ఆఁ"

"మీ వారు పడకగదిలో వున్నారు. ప్రాణంతో లేరు. హత్య చెయ్యబడ్డారు."

ఆమెకి అర్థంకాలేదు. అర్థం అయి, మెదడు మొద్దుబారిందేమో తెలియలేదు. వెర్రిచూపు చూస్తూ అక్కడే సోఫాలో చతికిలబడింది. పిల్లలకి అసలు ఏమీ తెలియలేదు. తల్లి అలా అచేతనురాలు అవడం చుసి, వాళ్ళిద్దరూ బొమ్మల్లా వెళ్ళి తల్లిపక్కన నిలుచున్నారు.

ఆమె ఏడ్చినా, గుండె బాదుకున్నా, రొద పెట్టినా యుగంధర్‌కి కొంత గుండెబరువు తగ్గేది. ఆమె అలా ప్రాణంలేని కొయ్యబొమ్మలా అయిపోవడంతో, "రాజూ! లోపలికి వెళ్ళి నీళ్ళు తెచ్చి ఆమె మొహం మీద జల్లు" అని తను టెలిఫోన్ వద్దకు వెళ్ళాడు.

"హల్లో! పోలీస్ కంట్రోల్ రూమా! డిటెక్టివ్ యుగంధర్ స్పీకింగ్. అవును, ఇక్కడి వచ్చాను మద్రాసునించి. వెంటనే వెంకటేశ్వర కాలనీలో ఆరవ క్రాస్ స్ట్రీ నెంబరు 32 యింటికి వై.జి. శర్మగారింటికి పోలీస్ పరివారాన్ని పంపండి. ఇది హత్యకేసు. ఆ! నేను యిక్కడే వుంటాను" అని యుగంధర్ రిసీవర్ పెట్టేశాడు. రాజు చల్లనినీళ్ళు సుమిత్ర మొహం మీద జల్లాడు. అంతవరకూ కళ్ళు తెరుచుకున్న

ఆమె, ఆ నీళ్ళు మొహం మీద పడగానే కళ్ళు మూసుకుని సోఫాలో వెనక్కి వాలిపోయింది. పిల్లలు యిద్దరూ ఘొల్లుమని ఏడ్వడం ప్రారంభించారు.

"నాన్న.. నాన్న ఏరి?" అడిగాడు అబ్బాయి.

యుగంధర్ గొంతులో ఏదో అడ్డుపడినట్టయింది. జవాబు చెప్పలేక, కళ్ళు తుడుచుకుని గొంతు సవరించుకున్నాడు. అంతలో పోలీసులు వచ్చారు.

ఇన్‌స్పెక్టర్, సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్, యిద్దరు కానిస్టేబుల్స్.

"ఎవరు రిపోర్టు చేసింది. మీరేనా?" అడిగాడు యుగంధర్ని.

"అవును. నా పేరు డిటెక్టివ్ యుగంధర్" అన్నాడు యుగంధర్.

ఆ యిన్‌స్పెక్టర్ యుగంధర్ని ఆపాదమస్తకమూ పరీక్షగా చూశాడు. ప్లీజ్ మీ ఐడెంటిఫికేషన్ పేపర్సు?" అడిగాడు. యుగంధర్ జేబులో చెయ్యిపెట్టబోతున్నాడు.

"జస్ట్ ఒన్ మినిట్. జేబుల్లో పెట్టకండి. ప్రమాదం."

ఇన్‌స్పెక్టర్ చేతిలో పిస్తోలున్నది. "సారీ సర్ మీరు నిజంగా యుగంధర్, అని తేలేంతవరకూ జాగ్రత్తపడాలి" అని "503, 502, యీ యిద్దరి జేబులు సోదా చెయ్యండి" అన్నాడు.

"వెరీగుడ్ నేను యుగంధర్ని అని చెప్పినంత మాత్రాన నమ్మకుండా తగిన శ్రద్ధ వహించడం మీ వృత్తిధర్మం. గో ఎ హెడ్" అంటూ యుగంధర్ రెండు చేతులూ పైకి ఎత్తాడు. రాజు అలాగే చేశాడు.

యుగంధర్, రాజుల జేబుల్లోవున్న పిస్తోళ్ళని తీసుకున్నారు కానిస్టేబుల్స్. తర్వాత కాయితాలనీ, డబ్బునీ అన్నిటినీ తీశారు.

"ఇప్పుడు చెప్పండి. ఏదీ మీ ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డు?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఆ మడిచివున్న ఎర్రని రంగు అట్ట."

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆ అట్టని తీసి చూసి, మళ్ళీ యుగంధర్ని పరీక్షగా చూసి "ఐయామ్ వెరీసారీ. ఈ ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డు నాకు తృప్తికరంగా లేదు" అన్నాడు.

"ఏం?"

"ఇందులోని ఫోటోమీద మరకలున్నాయి. మిమ్మల్ని గుర్తుపట్టడానికి వీలవకుండా వుంది. క్షమించండి. మిమ్మల్ని అనుమానించడంలేదు. మీరు చాలాగొప్పవారు, పెద్దవారు. నా స్వంత బాధ్యతమీద నేను ఏమీ చెయ్యలేను. దయచేసి మీరు మా సూపరింటెండెంట్‌తో మాట్లడండి" అన్నాడు.

"దట్ యీజ్ ఆల్‌రైట్. అయినా నా ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డులో ఫోటోమీద మరకలు ఎలా వచ్చాయి?"

"నాకు ఎలా తెలుస్తుంది. ఇప్పుడిక మీ రిపోర్టు యివ్వండి. డైరీలో వ్రాసుకుంటాను" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ముందు శవాన్ని..."

"అది తర్వాత. దయచేసి మీ రిపోర్టు యివ్వండి."

"ఆల్‌రైట్" అని యుగంధర్ తనూ, రాజూ అక్కడికి రావడం మొదలు పోలీసులు రావడం వరకూ చెప్పాడు. "వెరీ గుడ్ సర్. మీరు హత్య జరిగిన గదిలో ఏదీ కదల్చలేదు, ఏదీ ముట్టుకోలేదు. ఎవర్నీ రానివ్వలేదు. అవును, మీరు డిటెక్టివ్‌గా. ఇప్పుడిక దయచేసి మీరు పోలీస్ హెడ్‌క్వార్టర్స్‌కి వెళ్ళండి. అక్కడ సూపరింటెండెంట్ వుంటారు. ఆయనతో మాట్లాడండి. ఇక్కడ దర్యాప్తు ముగించిన తర్వాత నేను అక్కడికి వస్తాను" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

యుగంధర్, రాజ్ ఒక్క అడుగు వేశారు. "జస్ట్ ఒన్ మినిట్ సర్. దయచేసి, మా సబ్ యిన్స్పెక్టర్ని, కానిస్టేబుల్ని మీ కూడా పంపిస్తాము. మా వ్యాన్లో వెళ్ళండి."

"ఇన్స్పెక్టర్. మీరు హద్దు దాటుతున్నారు. దట్ యీజ్ ఇన్సల్టింగ్" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఐ యామ్ సారీ. నా డ్యూటీ నేను చేస్తున్నాను" ఇన్స్పెక్టర్ చేతిలో పిస్తోలు అలాగే వున్నది. యుగంధర్ వేపుకి గురిపెట్టి వున్నది. కానిస్టేబుల్స్ చేతిలోనూ పిస్తోళ్ళు వున్నాయి.

"పోలీస్ కానిస్టేబుల్స్‌కి పిస్తోళ్ళు యివ్వడం ఎప్పట్నించీ మొదలుపెట్టారు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"మర్డర్ కేస్ అనగానే నేనే యిచ్చాను."

"అలాగా, మీకు అధికారం వుందా?" యుగంధర్ ఇన్స్పెక్టర్ని యింకా సంభాషణలోకి దింపడానికి ప్రయత్నిస్తూ బూట్సుకాలితో నేలమీద టకటక కొడుతున్నాడు. కోపంతో వున్న మనిషి కాలు నేలకేసి కొడుతున్నట్టు.

"బుద్ధిలేకుండా ప్రవర్తించకండి యుగంధర్. ఆ మాత్రం కోడ్ మాకూ తెలుసు. తప్పించుకునేందుకు ప్రయత్నించాలని, శబ్దాలతో మోర్సుకోడ్ వాడుతున్నారు. మీరు అటువంటు ప్రయత్నం చెయ్యడం క్షేమంకాదు" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

యుగంధర్ రాజుని చూశాడు. రాజు చిరునవ్వు నవ్వి "మనకయి మనం వచ్చి వలలో పడ్డాము" అన్నాడు.

"మా పని మమ్మల్ని చేసుకోనివ్వండి. దయచేసి మీరు వెళ్ళండి" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"నో! మేము ఇక్కణ్ణుంచి కదలము. ధైర్యం వుంటే మమ్మల్ని కాల్చి చంపండి" అన్నాడు యుగంధర్.

"మిష్టర్ యుగంధర్! మీరు నన్ను చాలా యిబ్బంది పెడుతున్నారు" అంటూ పిస్తోలు యుగంధర్ మీదికి, ఛాతీమీదికి కాదు, మోహం మీద గురిపెట్టాడు. యుగంధర్ అది గమనించాడు ఊపిరి బిగపట్టాడు. ఇన్‌సెక్టర్ పిస్తోలు మీట నొక్కాడు. వెంటనే చల్లగా, తియ్యగా మొహం మీద జల్లులా పడింది ఏదో. మరుక్షణం యుగంధర్ నేలకూలాడు.

రాజు ఒక్క వురుకు ఉరికాడు ఇన్స్పెక్టర్ మీదికి. రాజు తనమీదికి వచ్చేలోపులే ఇన్స్పెక్టర్ మళ్ళీ పిస్తోలు మీట నొక్కాడు. రాజు మొహం మీదా జల్లుపడింది. రాజూ పడిపోయాడు. స్పృహ పోయింది.

11

చీకటిగా వుంది. కారు వేగంగా వెళుతోంది. యుగంధర్ ఛాతీమీద రెండుకాళ్ళ బరువుగా వున్నాయి. చీకట్లో తను కళ్ళు తెరిచి చూసిన శత్రువులకి తెలియదనే ధైర్యంతో యుగంధర్ కళ్ళు తెరిచిచూశాడు. నీడల్లా, చీకటిలో సీటుమీద, పిస్తోళ్ళతో కూర్చున్న పోలీస్ యూనిఫాంలో వున్న యిద్దరి ఆకారాలు కనపడ్డాయి. అది తన కారే.. క్రిజ్లర్.

రాజు ఎక్కడున్నాడు? సీటుమీదా ముందు సీటులోనా? తను వెనక సీటుకీ, ముందు సీటుకీ మధ్య వున్న స్థలంలో కింద పడుకుని వున్నాడు. అంతవరకూ తెలుస్తోంది యుగంధర్‌కి.

ఎప్పుడయితే కానిస్టేబుల్స్ పిస్తోళ్ళు తీశారో అప్పుడే గ్రహించాడు యుగంధర్ వాళ్ళు నిజంగా పోలీసులు కారనీ, పోలీసుల వేషంలో వచ్చిన శత్రువులనీ. వాళ్ళు ఎలా అక్కడికి వచ్చారు, తను పోలిసులకి చేసిన ఫోన్‌కాల్ విషయం ఏమిటి అనే సంశయాలు కలగలేదు. శర్మయింట్లో ఫోన్ తీగ కట్ చేసి, బహుశా ఏ పక్కయింట్లోనే డైరెక్టు లైన్ ఆ ఫోన్‌కి కనెక్ట్ చేసివుండాలి. యుగంధర్ శర్మ ఇంటికి రావడం పక్క ఇంట్లోంచో, ఎదురు ఇంట్లోంచో చూసి, వీళ్ళు ఫోన్ చేసి వుండాలి. అప్పుడే తను ఫోన్ తీసుకున్నాడు. ఆ తర్వాత తను పోలీస్ కంట్రోల్ రూంకి ఫోన్ చేసినప్పుడు శత్రువులే అవతల టెలిఫోన్‌లో పోలీసుల్లా తనతో మాట్లాడి వుండాలి.

జరిగింది జరిగిపోయింది. ఇప్పుడు ఏం చెయ్యాలి? తప్పించుకునేందుకు ప్రయత్నించడమా లేక శత్రువుల వ్యూహంలోకి వెళ్ళి బేధించడానికి ప్రయత్నించడమా! ఆలోచిస్తున్నాడు యుగంధర్. శత్రువులు కర్కోటకులు సందేహంలేదు. మనిషి ప్రాణం తియ్యడానికి

కొంచెమైనా వెనుదీయరు. ఆ ఇంట్లోనే తననీ, రాజునీ చంపకుండా బందీలుగా తీసుకుపోతున్నారంటే దానికి కారణం వుండి వుండాలి. ఇన్స్పెక్టర్ వేషంలో వున్న అతను ఎప్పుడయితే పిస్తోలు తన ఛాతీమీదికి కాక, మొహం మీదికి గురిపెట్టాడో అప్పుడే యుగంధర్ ఊహించాడు. పిస్తోకు గుండుతో తనని కాల్చడనీ, ఏదో మత్తుమందు మొహం మీద జల్లుతాడనీ. ఎదురు తిరిగి ప్రయోజనం లేదు. వెనక ఇద్దరున్నారు పిస్తోళ్ళతో. అందుకే ఊపిరి బిగపట్టాడు. మొహం మీద జల్లు పడగానే స్పృహపోయినట్లు నటించి, నేలమీదికి కూలాడు. రాజు గ్రహించి నాటకమాడాడో నిజంగానే రాజు స్పృహ పోయి పడ్డాడో తెలియదు. ఏమైనా యీ శత్రువులనించి తప్పించుకోవాలి. వాళ్ళ వ్యూహంలోకి వెళ్ళి తప్పించుకుని రాగలననే ధైర్యం లేకపోయింది యుగంధర్‌కి. శివరాం శవం భీకరంగా చిత్రవధ చెయ్యబడ్డ శివరాం. ఆ దృశ్యం అతని మనస్సులో నాటుకుపోయింది.

శత్రువులు వాళ్ళ కారులోకాక, తన కారులోనే తనని బందీగా తీసుకెళ్ళడం తన అదృష్టం. అంతేకాదు తన చేతులూ, కాళ్ళూ కట్టకుండా వుండడమూ అదృష్టమే. నెమ్మదిగా, చప్పుడు కాకుండా, కూర్చునున్న ఆ యిద్దరికీ కనిపించకుండా యుగంధర్ ఒక చెయ్యి కొద్దిగా జాపి, ముందు సీటు కిందకి పోనిచ్చాడు. ఆ సీటు కింద ఒక తీగ వుంది. నెమ్మదిగా ఆ తీగ లాగాడు. మరుక్షణం కారు యింజన్ టప్‌టప్ మని చప్పుడయి ఆగిపోయింది.

"ఏమిటిది? ఎందుకు వెళుతున్న కారు ఆగిపోయింది?" ఇన్స్పెక్టర్ వేషంలో వున్న అతని కంఠస్వరం అది.

"చూడాలి" సబ్‌ఇన్స్పెక్టర్ వేషంలో వున్న అతని జవాబు. బానెట్ తీసి, మూత లాగిన చప్పుడు.

యుగంధర్ కదలలేదు. స్పృహ లేనట్లే పడుకుని వున్నాడు.

"టార్చిలైటు" అన్నాడు ఒకతను.

వెనక సీటులో కూర్చున్న అతను టార్చిలైటు తీసి, కిటికీలోంచి అందించాడు. అయిదు నిముషాలు గడిచాయి.

"ఏమిటో తెలియడంలేదు. ఎందుకు ఆగిపోయింది?" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

యుగంధర్ సీటుకింద వున్న యింకో తీగలాగాడు.

"ఇంకోసారి సెల్ఫ్ స్టార్టర్ స్విచ్ లాగు" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

సబ్ ఇన్స్పెక్టర్ కారెక్కి సెల్ఫ్ స్టార్టరు లాగాడు.

ఢాం ఢాం ఢాం అంటూ పెద్ద పెద్ద పేలుళ్ళు.

కారు యింజన్లోంచి మంటలు వచ్చాయి.

"గుడ్‌గాడ్!" అంటూ ఇన్స్పెక్టరూ, సబ్ ఇన్స్పెక్టర్ కారు పేలుతుందేమోనని కారుకి దూరంగా వెళ్ళారు.

కారు తగలబడిపోతుందని భయపడి పిస్తోళ్ళు పట్టుకుని పక్కన వున్న ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్ కారులోంచి ఒక్క దూకు దూకారు.

మళ్ళీ లాగాడు యుగంధర్ తీగని. మళ్ళీ ఢాం ఢాం అని చప్పుడు.

"కారు పేలిపోతుంది. యుగంధర్ని, రాజునీ బయటికి లాగండి" ఇన్స్పెక్టర్ కేక వినపడింది.

అంటే రాజు కారులోనే వున్నాడన్నమాట. వెరీగుడ్ అనుకున్నాడు యుగంధర్.

కారు ఏ క్షణాన్నయినా పేలుతుందని భయపడుతున్నప్పుడు, ఆ కారులోకి వచ్చి, తననీ రాజునీ బయటికిలాగే ధైర్యం వాళ్ళకి వుండదని యుగంధర్‌కి తెలుసు. అది ట్రంక్ రోడ్ చీకటి. ఆ చీకట్లో కారులో వున్న తను బయట వున్నవాళ్ళకి కనిపించదని యుగంధర్‌కి తెలుసు.

క్షణంలో సీటు వెనకనించి లేచి ముందుసీటులోకి వెళ్ళి స్టీరింగ్ వీల్ వెనక వున్న మీట నొక్కాడు. కారు స్టార్ట్ అయింది. అరక్షణంలో యుగంధర్ గేర్ మార్చాడు. యాక్సిలేటర్ నొక్కాడు. క్లచ్ వొదిలాడు. కారు రివ్వున ముందుకు సాగింది.

"వాళ్ళు యింకా అక్కడ వుంటారా? పారిపోయి వుంటారు."

"చూద్దాం" అన్నాడు రాజు. యుగంధర్ క్రిజ్లర్ కారు వెనక్కి తిప్పాడు.

"మన కారులో వాళ్ళు బయలుదేరడం వల్ల, మన కారుకి మనం యీ ఏర్పాట్లన్నీ చేసుకొనడం వల్ల తప్పించుకోవడం సాధ్యం అయింది" అంటున్నాడు రాజు.

"ఢాం! ఢాం!" పిస్తోళ్ళు పేలాయి.

"చూశారా! వాళ్ళు పారిపోలేదు. కాచుకున్నారు" అన్నాడు రాజు.

"నిజమే. వాళ్ళు చీకటిలో చెట్టువెనకాల వున్నారు. మనం కారు దిగితే వాళ్ళ గుళ్ళకి ఆహుతి అవుతాం."

"సరే. మన కారు బుల్లెట్ ప్రూఫ్ కారు కదా! మీరు రెండు కిటికీల్లోంచి, షూట్ చెయ్యండి. ఇద్దరం కారులోనే వున్నామని అనుకుంటారు వాళ్ళు. నేను" అంటున్నాడు రాజు.

"నువ్వు కారులోంచి దిగి, వాళ్ళ వెనక్కి వెళతావా?"

"అవును సార్. అభ్యంతరం ఏమిటి?"

"నీ ప్రాణం మీద నాకున్న తీపి. అదే అభ్యంతరం" జవాబు చెప్పాడు యుగంధర్.

"అయితే వీళ్ళని యిలా వొదిలేసి పారిపోదామా మనం" అడిగాడు రాజు రోషంతో.

"కాదు. నువ్వు కిటికీలోంచి షూట్ చేస్తుండగా నేను"

"అలాకాదు. మీరు కారులో వుండడం మంచిది. నాకేమయినా ఆపద కలిగితే మీరు రావచ్చు."

యుగంధర్ రెండు రెండు కిటికీలలోంచి, రెండు పిస్తోళ్ళతో చీకట్లోకి షూట్ చేస్తున్నాడు. చెట్టువెనకనుంచి శత్రువులు పిస్తోళ్ళతో చీకట్లోకి షూట్ చేస్తున్నాడు. చెట్టువెనకనించి శత్రువులు పిస్తోళ్ళు పేలుస్తున్నారు.

చప్పుడు చెయ్యకుండా రాజు కారు తలుపు తెరుచుకుని రోడ్‌మీదికి దొర్లాడు. అలా దొర్లుతూనే రోడ్ సమీపాన వున్న చెట్టు వెనక్కి వెళ్ళి, అప్పుడు లేచి నిలుచున్నాడు.

శత్రువులు నలుగురూ రోడ్‌కి అవతలవైపు వున్నారని తెలుస్తూనే వుంది. అటునుంచి పిస్తోళ్ళు పేలుస్తున్నారు. ఇప్పుడు తను రోడ్ క్రాస్ చేసి వాళ్ళ వెనక్కి వెళ్ళాలి. ఇది గొరిల్లా యుద్ధంలాటిది.

చెట్ల వెనకనించి ఒక వందగజాలు చప్పుడు చెయ్యకుండా నడిచాడు రాజు. యుగంధర్ పిస్తోళ్ళతో హోరాహోరీగా పోట్లాడుతున్నాడు. శత్రువులు తనని చూడలేరని నిశ్చయించుకుని, చటుక్కున రోడ్ దాటి అవతలవైపుకి వెళ్ళాడు రాజు. చెట్ల వెనకనించి నడుస్తున్నాడు. చీకట్లో కలిసిపోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ. ఎక్కడ రాళ్ళమీద బూట్సు కాళ్ళుపడి చప్పుడు అవుతుందో అని భయపడుతూ, అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వెళుతున్నాడు.

బాగా వెనక్కి వెళ్ళాక, మళ్ళీ రోడ్‌వైపు నడవడం ప్రారంభించాడు. దూరాన్నించి పిస్తోళ్ళ పేల్పులు వినపడుతున్నాయి. లీలగా మాటలూ వినపడుతున్నాయి. రాజు పిస్తోలు చేతిలో తయారుగా పెట్టుకుని ముందుకి నడుస్తున్నాడు.

ఇప్పుడు పిస్తోళ్ళ పేల్పులు మరో దగ్గిరగా వినపడుతున్నాయి. అంటే శత్రువులకి చాలా దగ్గరగా వచ్చేశాడు. ఇప్పుడిక తను మరీ జాగ్రత్తగా వుండాలి.

గాలికి చెట్లకొమ్మలు కదులుతూ ఆకులు గరగరమంటున్నాయి. ఆ చప్పుళ్ళలో తన అడుగుల చప్పుడు వినిపించదనే ధైర్యంతో రాజు యింకా ముందుకి సాగాడు.

ఒక చెట్టు వెనకనించి ఒకతను రోడ్డుమీద వున్న కారువైపు గురిచూసి పిస్తోలు పేలుస్తున్నాడు. మొదట అతన్ని అచేతనుణ్ణి చేయాలని నిశ్చయించుకున్నాడు రాజు.

ఆ చెట్టు సమీపించాడు. చెట్టువెనక నిలుచున్న అతను వెనక్కి తిరిగాడు. అతని దృష్టి అంతా రోడ్డుమీద వుంది. అదే అవకాశం అనుకుని రాజు ఒక్క వురుకు వురికాడు. ఏదైనా అలికిడి అయిందో లేక ఏ సిక్త్‌సెన్స్ చెప్పిందో చెట్టుకింద నిలుచున్న అతను చటుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. మీదకి వురుకుతున్న ఆకారాన్ని చూశాడు. పిస్తోలు పేల్చేందుకు అతనికి వ్యవధి లేదు. తన మీదకి వురుకుతున్న ఆకారాన్ని పిస్తోలుతో కొట్టడానికి ప్రయత్నించాడు. అతన్ని కాల్చి చంపాలనే వుద్దేశంతో రాజు అతనిమీదికి వురకలేదు. అందుకే పిస్తోలు వెనక్కి తిప్పి, పిడితో అతని తలమీద కొడదామని మీదకి వురికాడు. ఆ మనిషి తనని గమనించి, తనని కొట్టడానికి పిస్తోలు పైకి ఎత్తడం ఆ చీకట్లో రాజు గమనించి, కొంచెం పక్కకి తప్పుకుని తన పిస్తోలుతో అతన్ని కొట్టడానికి ప్రయత్నించాడు. కానీ పిస్తోలు అతనికి తగలలేదు. చెట్టుకి తగిలింది. అతను కొట్టిన దెబ్బ రాజు భుజానికి తగిలింది. రాజు పిస్తోలు కిందకి జారవిడిచి రెండు చేతుల్తో అతని మెడ పట్టుకున్నాడు. అతను అరిస్తే మిగతావాళ్ళు అతనికి సహాయానికి వస్తారనే భయంతో అతని మెడ పట్టుకుని నలపడం ప్రారంభించాడు రాజు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments